

Skrbi in radosti božične noči.

Prav dobro se še spominjam one zime. O božiču je bilo. Mraz pa tak, da že več let potem ni bilo takega; pa kaj pravim, več let: nikdar ni bilo odtedaj več takega mraza kot oni božič. Hreščalo je pod čevlji, kot bi ti kdo rezal rezanico za petami, in nosnice ti je stiskalo, da ti je kar zapiralo sapo.

Toda vkljub vsemu snegu in mrazu ni bilo tisto božično noč obdržati Košarjevega Jožka doma. No, pa saj mu tudi niso skoraj nič, prav nič mu niso branili. Tistih par besedi, da ga utegne zebsti, tisto je bilo kar tako rečeno. Kdo naj mu pa tudi brani — ali Tonček? Bratec Tonček mu ni branil; saj so ravno njemu naročili gospod župnik zjutraj po maši v žagradu: „O polnoči naj pa tudi vaš Jožek pride, bo „svetil“ pri sv. maši; Streharjev je šel v šole, in zdaj je eden premalo.“ Še strežniku Tončku se je zdelo dobro in imenitno, da so gospod izbrali ravno njegovega bratca Jožka za malega strežnika; kaj šele Jožku samemu — —.

In mati naj bi mu bili branili? Saj so še Tončka ogledovali z zadovoljnostjo, kadar se je spretno sukal okrog oltarja in okrog mašnika, češ, blizu oltarja je in blizu gospoda, se vsaj ne potika za klopmi in po kotih kot drugi njegovi vrstniki. No Jožka pa — saj se ne bojimo povedati — so imeli mati že toliko rajši mimo Tončka, kolikor mlajši in manjši je bil od njega. Pa da bi mu branili v cerkev to noč, ko ima priti prvič v rdečem krilu in v beli srajčki, in sicer najprvi iz žagrada pred oltar?

Nič mu niso branili mati. Očeta pa, ki so imeli ostati doma za variha čez noč, niti vprašali niso za njih gospodarsko mnenje. Pa saj bi tudi oče ne bili branili; samo rekli bi bili: „Le pojdi in vedi se dostojno; ozirati se pa nikari!“ To bi bili rekli in nič drugega, pa bi legli mirno h gorki peči na klop.

Dobro in gorko so mati fantiča tisto noč zavili. E, mati vedo dobro, kje zebe in kako. Prav nič ni fantiča zeblo; vsaj na materino vprašanje sta odgovorila, da ju ne zebe, četudi je zdaj ta, zdaj oni potegnili sapo skozi rdečepremrznjeni nosek. No, pa kaj nos? Ni, da bi govoril; da le v roke ne zebe in v noge. Nos je tako na mrazu — in kdo koga vpraša, ali te

zebe v nos? Da te le ne zebe kam drugam, pa te ne zebe nikamor. In nikamor ni zeblo Jožka in Tončka tisto noč, in če bi ju bilo, bi tudi nobeden ne bil čutil in ne povedal. Sveti večer — pa naj bi kdo pripoznal, da ga zebe? Na sveti večer že tako neče zebsti nobenega otročička — pa naj bi Košarjeva dva, ki bosta nocoj to sveto noč, oba pred oltarjem, oblečena v tako ljubko strežniško obleko?

Pogumno korakata skozi noč proti cerkvi, sredi med njima pa mati. Že ju vidi dobra majka v rdečih krilcih in v belih srajčkah, in toliko, da se ji ne zdi, da je ona sama kot mašnik, ki stopa v najlepšem prazniškem oblačilu med njima. Ne, tega pa ne! Otresli so z glavo, kot bi hoteli pregnati slabo misel. No, pa saj se jim je tudi zdela res slaba, če bi se hoté primerjali z mašnikom. In niso se hoteli. Kar tako se jim je prikradla, kar tako povrsti: za Jožkom Tonček, za Tončkom pa mašnik...

Cin, cin, cin, cin, cin... cin... cin... cin... Orgle zabučé, strežniki z mašnikom pristopijo, toda Košarjeva mati ne slišijo ne orgel, ne vidijo za hip ne oltarja, ne mašnika, samo Jožka... Ali bo? kam bi se dejali, ko bi kaj pokazil. Toda samo za hip, za hipec — pri sveti maši se ne sme videti drugega kot samo sveto opravilo. To je bilo strahu in premagovanja! Od svete daritve so uhajale materi vedno misli in tudi oči na Jožka; na Tončka ne: on je že vaju, on ne bo pokazil — toda Jožek? Vendar sveta daritev je glavno; na daritev se mora paziti; naj pokazi Jožek ali če tudi Tonček: daritev je le daritev, popolna in sveta.

Končano je sveto polnočno opravilo. Po sreči je bilo — —. Oddahnili so se dobra mati. Nikdo nima kaj oporekati Košarjevima dvema, Tončku in Jožku.

Ni se bilo treba skrivati pred drugimi Košarjevi materi; ni se jim bilo treba sramovati sinov. Še kar v najgostejšo gručo so se zarinili, češ: tu se bo kaj slišalo o naših. In res se je.

Ta-le Košakov mali je pa kaj pripraven fantek. Tako majhen, pa se vede tako modro. Ali ste ga videli: pa prav nikamor se ni ozrl. Tako se je čulo iz gruče. Bližnje sosede pa so dregale srečno Košarico: „Ali slišiš?“ — Kako težko so zakrivali Košarjeva mati svojo radost; koliko premagovanja jih je stalo, da se niso oglasili v prilogo svojemu Jožku!

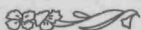
In Jožek? Ves srečen v ljubki cerkveni obleki; ves srečen pred razsvetljenim oltarjem; ves srečen, ko so mu mašnik pokimali v žagradu in šepnili: „Jožek, dobro si delal.“ — —

Prerinil se je od gruče do gruče, poslušal in poslušal, da bi čul materin glas — zaslišal je njih besede in naposled le prerinil do matere, se jih je prijel za krilo, da jih ne izgubi v temi. Seveda nista govorila med ljudmi o sreči, ki sta jo nosila oba v srcu; toda, ko sta krenila s ceste po ozarah proti Košariji, in bila čisto sama, tedaj so pa govorila usta, česar je bilo polno srce. Vse je povedal Jožek, od prvega do zadnjega, in mati so bili veseli dobrega Jožka, ki ga imajo radi tudi gospod župnik.

Modri Bog! V tako neznamen začetek človeškega napredovanja si položil toliko radosti in srčnega veselja, da krepiš in dvigaš mlado bitje, od

stopinje do stopinje, in mu na vsaki višji stopinji daješ novega veselja, da mu s tem daješ poguma, da se ne zmeni za trnjevo pot pod nogami, temveč da gleda le na venec zmage, ki se mu ima položiti vrhu trnjeve poti na glavo!

J. G.

Betlehemske pesmice.

Pesem angelcev.

Angelci so prileteli
doli na zemljo,
pa so pesmico zapeli,
pesmico lepo:

Kaj je solnce proti Njemu?
Žar zagrnen v noč!
In vse zvezde proti Njemu
so le temna noč!

„Oj raduj se, ljudstvo drago,
ljudstvo zemlje vse,
da nebo poslalo blago
Rešenika je!

On je solnce, ki posije
v noč, v temo pregeh,
da življenje zopet vzklije
po zmotnjav grobeh!“

Veselo oznanilo.

Na betlehemski trati
pastirčki jančke pasli,
pa prileteli zlati
so angelci k njim v vas,
da jim oznanijo
rešenja srečni čas:

„Pastirčki, oj hitite
k ubožnemu tja hlevcu
ter Detece molite,
ki danes se rodi!
On, vsemogočni Bog,
tam v jaslicah leži!“

In tekli vsi so srečni
pastirčki tjakaj k hlevcu,
kjer se rodi On, Večni!
Tam pali so pred krov –
a On jim dal je Svoj
božanski blagoslov ...

Kot še nikdar, nocoj ...

Kot še nikdar, nocoj
nebeške zvezde sevajo,
in angelci prepevajo:
„Oj slava Bogu po višavah,
in ljudstvom zemlje blag pokoj!“

Kot še nikdar, nocoj
zemljani sladko spavajo.
Kako bi ne!? Saj plavajo
krilatci božji nad domovi
in blagoslov delijo svoj!

Kot še nikdar, nocoj
vsa širna zemlja srečna je:
prišla dobrota večna je
na zemljo, da omije grehe,
da milosti nam dá nebroj!

